

بررسی نقش و اهمیت فضای سبز در بهبود زندگی شهری (مورد مطالعه: منطقه ۲۰ تهران)

محمدرضا زرشکی^۱، سید شهریار قریشی اصل^۲، مریم حیدری^۳، ضیاءالدین سعیدی^۴

- ^۱ - کارشناس ارشد سازمان سیما و منظر فضای سبز شهرداری اسلامشهر
^۲ - کارشناس ارشد مهندسی کشاورزی (زراعت)، دانشگاه آزاد اسلامی واحد اسلامشهر، ایران
^۳ - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام خمینی(ره)، شهر ری
^۴ - کارشناس ارشد جغرافیا و آمایش سرزمین دانشگاه آزاد اسلامی، واحد نجف آباد اصفهان

چکیده

در عصر حاضر شهرنشینی بی رویه و ناملايمات حاصل از زندگی شهری، موجب شده تا ساکنان شهرها برای کسب آرامش روحی و روانی به پارک ها و تفرجگاه های شهری روی آورند. در این میان شناخت تأثیرات فضای سبز شهری بر روح و روان افراد اهمیت فراوان دارد. توجه به خصوصیات رفتاری و روحی شهروندان بر اثر تعامل با این فضاها سبب می شود تا بهره وری بهینه از فضاهای شهری صورت گیرد و سیاست ها و برنامه ریزی شهری در جهت نیل به اهداف برنامه ریزی شهری پایدار(رفاه، آسایش، ایمنی) هدایت شوند. پارک ها و فضای سبز شهری از جمله کاربری هایی است که توزیع و پراکنش آن در سطح شهر اهمیت زیادی دارد و یکی از مسائل مهمی که اکنون در شهرهای بزرگ به چشم می خورد، عدم تعادل در نظام توزیع و نارسایی سیستم خدمات شهری از جمله فضای سبز شهری است. باتوجه به توزیع نامناسب پارک ها و فضای سبز منطقه ۲۰ تهران، در این پژوهش تلاش شده است ضمن بررسی الگوی پراکنش فضایی پارک ها و فضای سبز این منطقه، وضعیت برخورداری تمامی نواحی منطقه بررسی شده و نواحی محروم و برخوردار از این نظر در راستای برنامه ریزی برای توزیع بهینه فضای سبز در این منطقه تعیین گردد. پژوهش حاضر از نوع تحلیلی توصیفی بوده و جهت گردآوری اطلاعات از روش کتابخانه ای استفاده شده است. نتایج پژوهش نشان داد که کاربری فضای سبز در بین نواحی منطقه ۲۰ عادلانه توزیع نشده است و بین نواحی، از نظر برخورداری از فضای سبز نابرابری و عدم تعادل حاکم است. همچنین در بین نواحی این منطقه به لحاظ سطوح فضای سبز و جمعیت ساکن عدم همبستگی وجود دارد.

واژگان کلیدی: فضای سبز، عدم تعادل، عدالت فضایی، مدیریت شهری، توسعه پایدار